

Florica

Tiszafejéregyháza. Kis falu.
Oláhok fészke. És a közepén
Zsupfödté házban egy szép lány, szegény,
Mehalt az éjjel. Minden szomorú.

Megyek a házak szűk sikátorán,
Kocák hevernek minden útfelen.
Szokatlan vagyok én, az idegen.
A sok gyerek ámulva néz reám.

Szép szál legény áll künn a ház előtt,
Hol Florica, szép Florica halott.
Nem láttam én még ily mély bánatot,
Ily hangtalant, egykedvűt és merőt.

Rám néz fáradt szemével a legény,
Félős részvéttel visszanézek én.
Nem szólhatok. A nyelvünk idegen,
De ez a mély bánat rokon velem.

Egy könnye tör rőt szempilláira,
De én megértem mit mond: Florica!

Hamlet

Meddő vagyok. Enyém egy szó, színes parázs,
Ó, de nem enyéme a nagy lángolások.
Enyém a sejtelmes alkonyodás,
De napom delelőre sohse hágott.

Meddő vagyok. Álmok üteme ringat,
Mint tiszavirágot a tavasz árja
S ha elvetem szűz álmaimat,
Lelkemet kétségek szürkése várja.

Itt tétovázom ez üres golyón,
Ahol a golyhók nászutakra járnak
És tort ülök a halott álmokon
S dalokkal üzöm el az éjszakámat.

Majd csak kivirrad! Harsány kakas dalol
És én római daccal a sírba térek
S csak éjjel járok föl - valahol, valahol -
Mint kósza dal, mint bús álmokisértet!

Pogány örömök

A görög szobrokon Hellas szűz napja ég,
Párosz, Pentelikosz márványa mosolyog,
Bár rég megdermedtek az antik mosolyok
S leáldozott Hellas isteni napja rég.

Az én lelkemben is, hiába bánt a sors,
Hiába tör reám a ború és a vád,
Hiába zár körül magány és némaság,
Az én lelkemben is az antik nap ragyog.

És bár gyúrt arcomon száz redő kesereg
És bár behavazták utamat a telek
S keresztény kétségek de profundis-a bánt,

Bár gyötör az élet és félem a halált:
Lelkembe zárva, mint tengerszem a hegyen,
Antik pogány öröm mosolyog csendesen.

Salome

Illatos füstöt ont a thujafa
És balzsamát árasztja Gileád,
Zokog az üstdob s tuba panasza,
Lágy fény kúszik a mennyezeten át.

Nagy négere vállán pihen feje
- Künn hozsannát kiált a csőcselék -
A bíborkárpit megremeg bele
S ő álmatagon lehajtja fejét!

- "Új gyönyör tűzcsóvjája kell nekem,
Vesszenek a régi mámorok!
János feje kell! A szép idegen!

Érette dalolok és táncolok.
Arany tálon, úgy hozzátok nekem!"
Jön a fej. S vér és vér a szőnyegen!

Kalazanti Szt. József emlékezete

Árváknak atyja, ifjúság vezére,
Hozzád siet a hú emlékezet,

Ki fenn ragyogsz már csillagként az égbe',
Mert igazságra vittél ezreket.
Mint oltárról a zsoltár és a tömjén,
Úgy száll dalunk ma Hozzád, égbe törvén.

Nemes ősöknek méltó sarja voltál,
Nemes volt *lelked*: jóság, szeretet,
Nem kard kellett neked, de tiszta oltár,
Hol áldozatul hoztad szívedet
És ez a nagy szív tele égi tűzzel
Világosít és száz kétséget űz el.

Szent hivatásod csillagára néztél,
Ez vezetett s el nem hagyott soha.
Ott ragyogott ez tenger szenvedésnél
S mindig győztél: tudás Apostola!
Hódító voltál, de nem ütközetben,
Győzelmi zászlód ott leng hú szivekben!

Árváknak atyja, ifjúság vezére
Feléd száll most is az emlékezet,
Ki fenn ragyogsz már csillagként az égbe',
Mennyei rózsák nyílnak már Neked!
A hitnek és tudásnak tiszta hősét
Bearanyozza az örök dicsőség!...

A nagy temető

Bús hómezőkön visz végig az út,
Ó, ez a nagy fehérség oly sötét,
Az ég tátongó, szürke alagút,
Mely fojtón ontja rőt, dohos ködét.

Fekete erdők rémlenek felénk,
Visszhangos jajtól hangos a vadon,
Tán farkasok keserve tör elénk,
Tán bolygó árnyaké e siralom?

Bús hómezőkön szikrák hullanak,
A dermedt éjbe lángol a salak
És az örök fehérség nőve nő.

Érzem, mi szűk e szomorú világ,
Érzem, mint borul, domborul miránk
E temető, ez óriás temető.

Anyóka

Hideg, rideg a nagy váróterem,
Meg az a lusta lámpa égne jobban!
A vonat messze vágat még a hóban,
Szorong és vár, vár a sok idegen.

A végzet őket percig összehozta,
Nyugatra tart ez, az keletre tér,
Vár mindegyikre egy táj, egy fedél.
Vagy egy sírdomb, kinek mit szán a sorsa.

Egyik sarokban feketében áll
Egy bús anyóka - ugyan mire vár? -
A könnye barázdáin leszivárog

S míg lassan betakarja a homály,
Az ablakon - tán könnyei nyomán? -
Kinyílnak a nagy, csodás jégvirágok.

Vita somnium breve

Próbáltam néha-néha a halált,
De gyáva szívem mindig visszafájt,
Hiába siralomvölgy ez a tájék,
Úgy érzem néha, hogy valaki vár még.

Talán találkoztam is már vele,
Talán más csillagról jó ide le;
Talán utolsó álmom, végső vágyam,
Talán reátalálok a halálban.

Mindegy. Rovom tovább a földi útát,
Bár sara bánt és bár a pora untat,
Egy álom él szívemben. Csak egy álom
És ez az életem
És ettől szép lesz magányos halálom.

Költők

Lassan, búsan leszáll reánk a köd.
A vén világnak gyászterhes golyója
Útját a semmiben rokkánva rója:
Aludni vágyik már e lusta föld!

Mi már fáradt inakkal, lázas aggyal
Jöttünk ide, hol sorsunk árnya vár ránk,
Már letarolva a lombok s a pálmák
S lángkarddal int a szomorú arkangyal.

S e gyászodú lakói összebúznak,
Minden tüzét felfűtik ez odúnak
S melegszenek, a titkos égre nézve.

Néhány elszánt szív énekelni próbál
S ez aranyhangú, olvatag daloknál
Fölkönged sorsunk nagy kőszívűsége.

Tavaszcvarás

Elzárják a tavaszt előlem
E szürke, vén hegyek.
Örök felhőben, örök ködben
Az égre rémlenek.
- Elzárják a tavaszt előlem
- E szürke, vén hegyek.

Valahol arra napnyugatra
Száz szín gyújt lángokat:
Tavaszi blúzokon ragyog ma
Aranyos alkonyat.
Táncol a vágyak száz csapatja,
- Valahol arra napnyugatra
- Száz szín gyújt lángokat.

Valamikor tavasz se kellett,
Arany kor, szép világ,
Bennünk a vágy új bora pezsgett,
Nyílt az álomvirág.
Most keserű könnyek peregnek,
- Valamikor tavasz se kellett,
- Arany kor, szép világ!

Meunier

Mester, szíved, mely mély volt, mint a tárnák,
Melyek arany- s szén-kincsüket kitarják,
Mester, szíved, mely ős tüzekben égett
S aranyba vonta e tarolt vidéket,
Mit érezett, mikor az égi lázban,
- Amelyben annyi gyönyör s annyi gyász van -

Egy-egy titáni, bús munkást kiformált
És minden vergődésből egy szobor vált?

Nem fájt-e széppé tenni annyi rútat,
- Mert rút a munka, bármit is hazudnak! -
Mester, nem fájt-e, hogy ez alkotás mind,
Amely a művész bús díszére válik,
Hogy ennyi fény, csönd, ennyi forma, álom,
Csak meddő győzelem kínon, homályon,
Hogy amíg lelked fényt vet annyi árnyra:
Sötét marad a bánat és a bánya!

Egy ing a szárítón

Tavaszi széltől ostorozva állnak
A még tar ágú, vasútmenti fák,
A kikeleti langyos újulásnak
Leheletétől reszket a világ.

Az első számú őrház előtt állok,
Elöttem jönnek, tűnnek vonatok,
Vonatra, új utakra most nem várok,
Elég nekem, hogy újult nap ragyog.

Az első számú őrház ablakában
Muskátli nyit, zöld verbéna hajt
És a szárítón, színes egymagában
Egy rózsaszín ing jelzi a tavaszt!

Egy rózsaszín ing. Mit tudom, kié, de
Egy dalt belőlem mégis csak kicsalt,
Hisz volt tavasz, amikor, - már egy éve -
Épp ily hiába írtam ennyi dalt!

Dal

Ha violáink hervadoznak,
Ha tavaszaink fagyot hoznak,
Ha nyaraink perzselve égnek,
Ha tűnnek üdvök, telnek évek,
Ha dalainknak szárnya bágyad,
Ha látjuk már a síri ágyat,
Vígaszt későn mi adhat nekünk?
- Rózsák, amiket el nem értünk.

A vonat ablakára

Nyers zöldje tavalyi tavasznak,
Mít vonat szürke füstje árnyaz,
Kései fénye téli napnak,
- Ó nem, nem a régi sugár az, -
Mért borítod be lelkemet?

Kattog a vonat lassan, lassan,
Letűnnek kedves, régi tájak,
Nincs zug, hol lelkem zokoghasson,
Ezek a tájak ó be fájnak;
Eljön-e még - emléketek?

A hulló csillagokhoz

Nem szeretem a lomha fényeket,
A csillagot, mely álmosan ragyog,
Ti vagytok az én örömöm látványa,
Meteorok a fehér éjszakába:
Suhanjatok csak és zuhanjatok,
Ti züllött csillagok!

Az égi rónán csöndes nyáj legel,
Eónok óta hallgatag ragyog,
- Ó hulljatok hát, új utat mutatva,
A szent mélységbe fényeket juttatva,
Suhanjatok csak és zuhanjatok,
Ti hulló csillagok!

Békét hazudik a csillagvilág,
A lusta álmok éjjelén ragyog,
- Csak rajta, rajta hát kivert, bukott raj,
Az éjbe, mélybe termő fénycsókokkal
Lobogjatok csak és robogjatok,
Ti bátor csillagok!

Ódon ballada

A kocsmá pállott, kék ködében
Lócán ül Villon és dalol,
Veszett láng villog a szemében
S visszás hang kél a húr alól:
"Múlандó minden e vidéken,
Elrothad mind, ki szép, ki jó.

Szeme agát volt, haja ében,
Most alszik az Úr békéjében,
Fehér sír fekete éjében.
De hol van a tavalyi hó?"

Asztalnak dől a sok borissza,
Az egyik horkol ágy alatt,
Villon a hegy levét kiissza,
Az óra jár, a pillanat szalad.
"Voltam nemes, gavallér, tiszta,
Nem látott éj, se dáridó,
De jaj, az marja, aki birja,
Oda a jószág, nem tér vissza,
Folt hátán folt a mente, csizma.
De hol van a tavalyi hó?..."

A varjú várja már a koncot
És áll a szégyen fája már.
Oda a csókok, oda a hordók:
Mors Imperator csókja vár.
Voltam gyerek, szomorú, boldog,
Volt kikelet és annyi jó.
Roptam a táncot, a bolondot,
Csókoltam Bertát meg Izoldot,
Most várnak a vörös koboldok,
De hol van a -
De hol van a tavalyi hó?"

A csavargó dala

Az apámat én sohase láttam,
Lenn pihent már a nagy, nyirkos ágyban,
Mikor engem penészes odúban
Édesanyám ringatott a búban.

Napsugarat én sohase láttam,
Füstös az ég abban az utcában,
Ahol én, mint lópvirág fakadtam
Kora nászban, kései bánatban.

Nem hallottam én altató nótát,
Nekem a dalt a gyárak dúdolták.
Egy pajtásom volt csupán, az álom,
De már ezt is csak a végsőt várom!

Az apámtól nem kell szégyenelnem,
Hogy csavargó, semmiházi lettem.

Szegény, ő is ágról szakadt, mint én,
Ő is olyan szomorú volt szintén!

Most próbálom a dalt és a mámor
Elvisz néha e rongyos világból
S szívemből majd, ha befed az árok,
Nyílnak a nagy, sápadt lágvirágok!

Földanyánk

Ha majd az égi mezőkre megyek,
A nagy pusztára, hol a tejút vár rám;
A tejút, az örök szittyá sereg,
Kései, tépett igricére várván,
Ha majd az égi mezőkre megyek,

Megdobban-e a vén rög, a magyar,
A tiszai táj fog-e sírni értem?
Mert megdöfött sok átkozott agyar,
Mert rónáitól olyan távol éltem,
Megdobban-e a szent rög, a magyar?

Hisz pogány gyula módjára szerettem
És sírva csókoltam fehér porát
S bár napnyugoti álmokba temettem,
Tőle a testem és majd ő fog át,
Hisz pogány gyula módjára szerettem.

És testvérem a búsuló paraszt,
A méla és szilaj, a vére vérem,
A lusta magyar televény maraszt,
Hisz lelkem suttog a nagy jegenyékben,
Hisz testvérem a búsuló paraszt.

Muzsika

A házban, ahol az olcsó mámor vár,
A zongorához ült le valaki
És fölsírtak sóvárgón, lágyan, tompán
A nagy Chopin holdfényes dalai.

Egymásra néztek a szegény leányok,
Tág karikára nyílt mindnek szeme,
Az idegen ujjongva zongorázott
És mint egy álom, úgy fájt e zene.

A tánc megállott, a kacaj elállott;
Némán, fehéren állottak a párok
És kipirult a sápadt idegen.

S a kopott szalon úgy érezte mostan,
Hogy valami bús, óriás szív dobban
A sántalábú, ócska hangszeren.

Humus

A barna rögnek megcsapott szaga.
Tavaszmámortól ittasult fejemmel
Ölére omlok párás, kora reggel
És álom nélkül lel az éjszaka.

A pattogó rügyek víg ritmusára
Lelkem szokatlan dallal válaszol
S míg csírák bújnak ki a föld alól,
Új vágyakat hajt szívem is, az árva.

Ó lusta, barna humus, te szabad!
Az ember rab csak a magyar ég alatt,
Bús rabja rögnek, rabja bús homálynak

S ha testünk árnytól, gyásztól holtrafárad,
Beléd bűvünk, mint jövődő csirái,
Az égnek, rögnek új nászára várni!

Flagellánsok éneke

Hitvány hús, mely bűnre vittél,
Elporladó, elrothadó,
Az ostorok csapása ímé
Gyönyör fejében bús adó.
Pattogjatok, csattogjatok
Szilaj csapások, szeges kínok,
Szenvedd, hitvány hús, mit szenvedtek
A szomorú, a szent martírok!

Az álmainkat bűnre váltja
Az asszony teste, a fehér,
Izzó, gonosz, szép látomások
Gyúlnak, ha forr a kerge vér.
Pattogjatok, csattogjatok
Kemény csapások, drága kínok,

Szeresd, hitvány vér, mit szerettek
A szomorú, a szent martírok!

A Sátán jár körül e tájon,
Keresve, hogy kit nyeljen el,
Vigyázzatok, virrasszatok mind,
Mert jaj, ha az Úr jönne el!
Pattogjatok, csattogjatok
Boldog csapások, édes kínok,
Halj meg, kevély test, mint meghaltak
A szomorú, a szent martírok!

Szép csöndesen

Zaratusztra ormok,
Nem kelletek már,
Ólmos gondot hordok,
Mindig velem jár.
Nem von már a tető,
Jobb lenne pihenni,
Gyúlik ráncra redő,
Jobb volna a semmi!

Csak egy kis oázis,
Oda hajt a vágy,
Ha szűk, ha parányi
Egy kis rózsaaágy.
Semmit se kérdezni,
Mert nincs felelet,
Gond nélkül evezni
Mélységek felett!

Pán sípján

Tűnt ifjúság arany ködében,
A régi réten,
Felém csapongó pillangókra vártam,
Karomat, lelkemet kitértam!

Ma már nem nézek én felétek,
Ti régi rétek,
Már többé engem meg nem babonáztok,
Ti tavaszi, tavalyi nászok!

Az én Szerelmem már az Élet,
Mely egyre mélyebb

És minden asszony, minden, minden ember,
A fény, a szín, az ég, a tenger!

Az én Szerelmem e világon
Minden álom,
Bennem sajog a múlt és a jövő,
Az én életfám: az örökre termő!

Verecke táján

Bízó hadi néppel
Itt tanyázott Árpád.
Nagy hegyeknek ormán
Titkait kitárta
Előttük a Kárpát.

Sátoruk ponyváját
Remény dagasztotta.
Nem is volt ilyen szép
Magyar fiatalság,
Ezer évek óta.

Ezer évek óta
Itt csak átok fakadt,
Csak villám cikkázott,
Csak felhő borongott
A Kárpátok alatt!

Nagy magyar magányban
Én is gyászban élek,
Diadalmas útját
Keresem - hiába! -
Régi Vereckének!

Primitiva

Egy Gauguin-kép alá

Már jártam e rőt avaron,
Oly ismerős e buja vadon,
Álmosan, szabadon.

És rokonom e barna csapat,
Mely álmatagon tovahalad
A lesült fák alatt.

És testvérem e nagy feledés,
Elpihenés, elheverés,
Elcsöndesedés.

Ó táj, Tahiti, Citere,
Álmatlan álmom szigete,
Ó vágyam ligete:

Szent televény, velem rokon,
Be jó volna, túl gondokon
Heverni e homokon!

Fátum

Apámmal együtt ültem a padon.
Ő fáradt, nagy szemével, révedezve
A nap utolsó csókjait kereste
Az alkonyattól rőtes nyugaton.

Szemébe néztem, a szemembe nézett,
Hús esti szél kezdett már lengeni
És hirtelen egy delejes ígélet
Fogott el s könnybe vesztek szemeim.

Mi volt ez? Sejtés, árnyék? Nem tudom már,
De megéreztem, hogy fia vagyok
És éreztem, bennem mint támadoznak
Az örökölt, a szunnyadt bánatok.

Éreztem, láttam, hogy nem is sokára
Magamban ülök már a zöld padon
És itt kísért majd az a régi bánat,
Az én új fátumom!

Meghalni szépen...

Beteg hattyú fürdik fekete tóban,
A szürke fűzfán őszi szél dalol,
A kormos, ólmos ég alkonyodóban,
A tél rebbenti szárnyát valahol.

A kísért szemű nap lenyugodóban,
A szürke fűzfán őszi szél dalol,
Beteg hattyú fürdik fekete tóban,
Alkony és este búcsúcsókba forr.

Beteg hattyú most készül elpihenni,
A fáradt tájon vár az árva csend,
A szemhatáron tar fűz árnya leng.

Beteg hattyú most próbál énekelni,
A táj halott. Megborzong szép nyaka
És átöleli mély, mély éjszaka!

Pogány leány...

Pogány leány, én már fáradt vagyok,
Elbágyasztott az út, míg ide értem;
Rekedtté tettek a szilaj dalok!

Nagy út volt. Ismeretlen pusztán által,
A dalok bujapompás erdejébe,
Ujjongó daccal, dacos ujjongással!

Nagy út volt. Mennyi kósza nyíl süvöltött,
Szívemnek jött mind! Meztelen szívemnek!
De megvédett az ifjúság, az ördög!

Be elfáradtam! A nagy álmodó már
Aludni menne, álmodozni térne.
Csituljon el a vád, a dal, a zsoltár!

Be elfáradtam! Szürke, kis szemekből,
Ó mennyi gyanú, ármány villogott rám.
Be féltem én, be féltem én ezektől!

Mert látod ó pogány leány, nekem
A szemeimben tilos tüzek égnek:
Az élethez nagy, bűnös szerelem

És semmi macskaláng vagy kutyaérdek.
Hiába, áruló az én szemem,
De, gondoltam, tűzrózsás mámorokban,
Nagy látásokban majd elégetem!

Fekete misék

Szeretlek téged, te szép, bús,
Te szöke, te jó, te Jézus,
Szívemben emlékül élnek
Holdfényes hegyi beszédek,
Genezáreti álmok,

Patyolat szüzi virágok!
De jaj, fekete miséken
Fonnyadt el kikeleti ékem
És vágyak torán virrasztva,
Fáradt vagyok a vigaszra.
Szívemben árván, sántán
Gyászindulót hegedül a Sátán!

A verseim után

Hírért, dicsőségért
Én nem tülekedtem,
Magam jóvoltából
Lettem, aki lettem;

Az új dalosok közt
Régi Arany fia,
Vívódó világban
Görög harmónia.

Áldatlan magyar sors
Engemet is bántott,
De azért szívemnek
Ez a föld az áldott!

S bár nekem belőle
Nem adatott semmi,
Mégis van egy jussom:
Rajongva szeretni!

Hiszen a nótámban
Lelke él e tájnak,
A nagy, ezeréves
Magyar búsulásnak!

Kossuth-nóta...

A lóca végén, óbor mellett,
Nagy, barna legény énekelget,
Egy szál cigány ugyan cifrázza,
Ujjong, zokog az ő nótája.

Az ő nótája az a nóta,
Mely egyre járja még azóta,
Hogy magyar álmok visszaszállnak
Tavaszába egy szebb világnak.

A gyertya fogy, tüzel az óbor,
Elég is volna már a jóból,
De a legény büszkén, merengve
Bámul egy álomregimentre!

Más nóták jöttek, hej, azóta,
Hogy megszületett az a nóta,
De rendületlenül, kevélyen,
Nem tudsz felőlük, jó legényem.

...Mint hogyha magyar fajtám lelke,
Ujjongna, sírna, énekelne.
Árva legény, szép, konok bánat,
Ó be szeretlek, be sajnállak!

A varázsfuvolás

Ismeritek őt, az égőszemű,
A lengőhajú, rubinajkú embert?
Bársonypalástja a szélbe repül
És odatart, hová még senki sem mert!
Ismeritek őt? Van egy fuvolája,
A hangja ezüst, a dala csoda
És mennek, törtetnek utána, utána,
És megy a bűbájos s nem áll meg soha!

Ifjú legények, övék az élet
És övék a lány, kinek arca rózsza,
A fuvolásnak útjára térnek,
Felednek lányt és kacagnak a sorsra.
Mert csalja őket a fuvolanóta
És vonja őket a zengő csoda,
Csak mennek, törtetnek összefonódva
És megy a bűbájos s nem áll meg soha!

Merre sietsz? Ó nem kérdezik ők,
A csodanótát aki meghallotta,
Földi dal már nem bűvölheti őt,
Ó nincs e tájon sehol olyan nóta!
Csak mennek, törtetnek a hangra lesve
És egyszer a dal, a bűbájos, oda.
Fekete hínárra leszállott az este,
Daluk és napjuk nem lesz több soha!

A váradi püspök lánya

Igricnóta

A váradi püspök lánya!
Rózsaszál a szöghajába.
Tisza mentén, Bihar táján
Nem akad több olyan szál lány.

Patyolat a teste, lelke,
A legények veszedelme,
Szava bűbáj, tánca örvény,
Mért is nincsen rája törvény?

Cserhalomnál csata van ma,
Pogány kunság riadalma,
Hull a tar fej, mint az alma,
Magyaroknak diadalma.

László vezér lova táltos,
Vezeti a Boldogságos,
László vezér bárdja talál
És ha talál, az a halál!

Ott fut egy kun. A nyergében
Drága teher hever szépen.
A nyergében - csípje kánya! -
A váradi püspök lánya!

Nosza rajta, rajta, rajta!
László lova rárófajta,
Széltől vemhes anya lánya,
Utoléri nemsokára!

Rövid a harc. Kun legénynek
Búcsút int a drága élet,
De a karját esdve tárja
A váradi püspök lánya!

"Ne bántsod, lovag, ezt a legényt,
Szeretem én szívem szerént,
Vagy ha bántod, magad bánod,
Letörsz akkor egy virágot!"

László vezér karja lankad,
- Soha még ily diadalmat! -
Karja lankad, szíve bágyad,
A pusztának nekivágtat.

Igric ajkán új nóta szól
A bihari sátrak alól.
László vezér sír a dalon:
"Hej Cserhalom, haj Cserhalom!"

László hősnek neve támad,
Visszazengi minden század!
Csak a szíve maradt árva,
...Hej, váradi püspök lánya!

Én is meghaltam

Idegen város, új szoba,
Matt, barna bútorok,
Szívemben álmok új tora,
E táj új gyászt hozott!

Idegen székbe roskadok,
Mi fáj ma úgy nekem,
A régi, régi bánatok
Vagy ez az idegen?

Az ágyra nézek. Álmodom.
Nagyon fáradt vagyok.
Ki fekszik ott, az ágyamon?
Egy nyíltszemű halott!

Mit akar? Vére még tüzel
És szeme még ragyog,
Láztól piros még homloka!
Most látom: én vagyok!

Örvény

Félek. Nem a kísértetektől,
Mert kísértetek nincsenek!
Félek. A jövő rémektől
Lelkem beteg!

Fázom. Egy örvény szája rémít,
Irtózatos. Ott van szívemben,
Baljósan szédít, egyre szédít
És ismeretlen!

Magamtól kell remegnem egyre,
Futnék, de merre, hova térjek?
Az örvény zúg minden erebben,
Tőlem ki véd meg?

Képzelt utazások

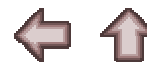

Most, hogy száll az alkonyóra
És kitágul a szoba
S ködbe vész a falu tornya
S jön az árnyak nagy sora;
Csak a kandúr szeme csillog,
Két ijesztő, nagy szeme,
És a vén kályhába' villog
A kiégett fák szene,
Most indulj, álmok vonatja,
Jelzőlámpám, gyúlj ki most,
Most siessünk el nyugatra,
Most kell világlátni, most,
Míg nem jó a szürke hajnal,
Régi gonddal új napok,
A szárnyas álomvonattal
Új világba rohanok!
Itt hideg van? El keletre,
Hol a pálmák intenek.
Most sötétül? Délre, lelkem,
Hol arany fővény remeg!

Öreg este. A parázs húny.
Ma elég is már az út.
Messze, távol tájon jártunk,
Ma elég is... Ágyazunk!
S ha az álom, ez a balzsam
Leragasztja a szemet,
Álomhajók kürtje harsan,
Vár az új táj, új egek!

Új Faeton

A csillagok közé suhanva
- Bús árnyam száll e tájon át -
Az élet egyre hidegebb lesz
És nem lelem tűnt örömök nyomát.

Szállok a kékes Szíriuszba
- Hideg fény, ó de úgy ragyog -
S a magasságban sorra gyúlnak
Dalaim, az új, hulló csillagok.

Csak néha szédül a fejem még,
- Ó régi, édes, bús mesék -

Mikor a mélyből feltör egy hang,
Mely egykor szerelmes szívemben élt!

Mely egykor úgy csendült remélve,
- Letört szerelmek, csönd legyen! -
Mint orgonaszó lágy zenéje
A májusvégi, régi ünnepen!

...De ekkor a Nap kocsijának
Gyeplőit ércesen fogom,
Ne szédülj, dalok Faetonja,
Törj csillagokba, sápadt homlokom!

A Hymnus

E bús imádságot dalolta ajkam,
Mikor nem is tudtam még, mit dalol,
Csak éreztem, hogy orgonás szavakban,
Ezer év búja bűg a hant alól.

A Végeken, hol mély magányban éltem
S Rodostó gyásza szállt lelkem felett,
A néma dachban, büszke szenvedésben
Fajtam keserve, megértettelek!

E dalt dúdoltam ott fáradt ajakkal,
Az éghez oly közel járt e magyar dal,
Kárpátok ormán ültem egyedül

És gondolkoztam Kölcsey felül,
Ki félszemével a jövőbe látott,
Szent táltosunk, teljék be látomásod!

A halotti beszéd

Egy méla szláv pap mondta a beszédet.
A vén anyókák sírtak csöndesen.
Szomorú daccal álltak a legények:
Harcból került meg a véres tetem!

Nyár volt. A termékenység ölelése:
Tüzes nap égett a dalos mezőn,
Áldást kínált a duzzadt rög vetése,
Csak a pap állt komoran és merőn.

Rögöt, virágot dobtak mind a sírra,
Magyar rögöt, hisz érte halt a boldog,
Magyar virágot, hiszen érte bomlott.

S míg fönn trillába kezdett egy pacsírta,
A torra gondoltak, hol inni fognak
S pogány, virágos nótákat dalolnak!

Anch'io

Művész vagyok. Kifáradt, keskeny ujjam
Egy lant idegén álmodozva babrál,
Úgy simogatom a szép és új igéket,
Mint perzsaszőnyegét a kalmár.

Szerelmes vagyok rejtelmes szavakba,
Melyek nagy órák lázában fogantak
És pirosan és égőn és ragyogva
Új színeket lopnak az alkonyatnak.

Nem látom én az utcák szürkeségét
S a közönyös arcok nekem nem élnek.
Testvéreim a csillagokba néző
Nagy álmodók, a szomorú merészek.

Művész vagyok. Mélységek és magasság
Gyopáros ösvényén kúszom magamban.
Keresek egy virágot, új virágot,
Hogy érte életemet adjam!

Gályarabok

A tenger a hazánk
S kezünk bilincsbe verve.
Üdvözlégy álmodás
És vágyak végtelenje!

A tenger hatalom
És mi rabok a mélyben,
Üdvözlégy irgalom,
Mely nem hagysz veszni mégsem!

A tenger gyönyörű,
Bár a szemünk vak itt lenn,
Üdvözlégy fény, derű,
Te bujdosó Napisten!

Éjen, homályon át
Megy, megy velünk a gálya,
De veri oldalát
Habok dühös dagálya!

Vihar a riadónk,
Reményeink a fecskék,
Álmodók, lázadók
Üdvözlünk végtelenség!

A földgolyó dala

A végtelen űrben
Szállok tova én,
Az égi derűben
Én, a koravén.
Aeonokon át száll
Nagy, néma golyóm
És szótalán átvág
Tört csillagokon.
A végtelen égen
Robog szekerem
És vélem az élet,
Álom, szerelem.
És örömök és gyász
És gaz és igaz
És temető és nász
És vád és vigasz.
S ha elfog a szörnyű
Világunalom,
Örökös egyröptű
Görbe utamon
S a káosz ölébe
Vágyom; valami
Megcsendül a mélybe,
Párkák dalai:
"Ki tudja, e vén föld,
E bús utazó,
Világra miért jött,
Mi célra való?
Néha csodafényt ad,
Mely égre ragyog
S zengnek benne néha
Örök dallamok!
Csak szálljon remélve,
Aeonokon át
És szülje meg méhe
Mind, mind a csodát!"

Aranykor

Hegy oldalán feküdni
Ha május napja jár át
S szívedbe hegedülni
Hallod tavasz varázsát,
Ifjú szemekbe nézni
S kékségre a magasban;
A percet megigézni,
Hogy szárnya mozdulatlan
Ragyogjon még a fényben
S valami régi dalban
Haljon meg észrevétlen,
Ez a boldogság, szépem!

